Rok VIII.

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

Nr. 1. Warszawa, dnia 15 stycznia 1939 r.

Prenumeratę (w Warszawie zł. 12 rocznie, poza Warszawą zł. 16) przyjmuje wyłącznie Księgarnia Rolnicza w Warszawie, ul. Mazowiecka 10.

T R E Ś Ć:

USTAWY I ROZPORZĄDZENIA.

1. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 25 listopada 1938 r. o ustaleniu okręgów i siedzib dyrekcyj Lasów Państwowych (Dz. U. R. P. z 7.XII.38 r. Nr 95, poz. 639) 3
2. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 2 grudnia 1938 r. o przepisach przejściowych i uzgadniających, związanych z rozciągnięciem na odzyskane ziemie Śląska Cieszyńskiego dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1935 r. o regulowaniu gospodarki cukrowej i buraczanej (Dz. U. R. P. z 7.XII.38 r. Nr 95, poz. 640) 8
3. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 30 listopada 1938 r. o ochronie niektórych zwierząt łownych (Dz. U. R. P. z 15.XII.38 r. Nr 97, poz. 653) 9
4. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 3 grudnia 1938 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Przemysłu i Handlu w sprawie wykonania dekretu Prezydenta R. P. o regulowaniu gospodarki cukrowej i buraczanej (Dz. U. R. P. z 17.XII.38 r. Nr 98, poz. 659) 10
5. Obwieszczenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 13 grudnia 1938 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 27 października 1933 r. w sprawie uregulowania obrotu zwierzętami gospodarskimi i drobiem oraz obrotu hurtowego mięsem (Dz. U. R. P. z 29.XII. 1938 r. Nr 102, poz. 678). 17

6. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 14 grudnia 1938 r., wydane w porozumieniu z Ministrami Skarbu oraz Przemysłu i Handlu o rejonach produkcji oraz o kontyngencie wewnętrznym i zapasie cukru na okres kampanijny 1939/40 (Dz. U. R. P. z 23.XII.38 r. Nr 101, poz. 674) . . 24

Wykaz ustaw i rozporządzeń 28

OKÓLNIKI I PISMA OKÓLNE.

7. Pismo okólne Ministerstwa R. i R. R. Nr Fr. I.99 z dnia 31 października 1938 r. w sprawie przyjmowania kaucyj w książeczkach oszczędnościowych Komunalnych Kas Oszczędnościowych 28

8. Pismo okólne Ministerstwa R. i R. R. Nr P. XXVI—1/4400/38 z dnia 10 grudnia 1938 r. w sprawie opłat stemplowych od cesji praw do działek powstałych z parcelacji rządowej . . . 29

9. Pismo okólne Ministerstwa R. i R. R. Nr P. XXI—1/4500/38 z dnia 12 grudnia 1938 r. w sprawie obrotu gruntami rustykalnymi 32

10. Zarządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych Nr Org. I—2/65 z dnia 22 grudnia 1938 r. w sprawie podziału województwa lwowskiego na obwody ochrony lasów 35

11. Pismo okólne Ministerstwa R. i R. R. Nr P. XXVI. 1/4245/38 z dnia 31 grudnia 1938 r. w sprawie obniżki oprocentowania sum należnych od nabywców na rzecz F. O. R. R. z tytułu zabudowy osad przy parcelacji rządowej 36

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

Orzecznictwo Najw. Trybunału Administracyjnego. (XI. Ochrona lasów. XII. Łowiectwo). 36

SKOROWIDZ RZECZOWY.

ADMINISTRACJA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH.

poz. 10, podział wojew. lwowskiego na okręgi ochrony lasów . 35

GOSPODARKA CUKROWA I BURACZANA.

poz. 2, rozciągnięcie dekretu Prezydenta R. P. z dnia 3.XII. 1935 r. na ziemie Śląska Cieszyńskiego 8

poz. 4, rozporządzenie wykonawcze do dekretu Prezydenta R. P. z dnia 3.XII.1935 r. 10

poz. 6, rejony produkcji cukru, kontyngent i zapas cukru . 24

KAUCJE.

poz. 7, książeczki oszczędnościowe Komunalnych Kas Oszczędn. jako kaucje i wadia 28

LASY PAŃSTWOWE.

poz. 1, ustalenie okręgów i siedzib dyrekcyj Lasów Państwowych 3

ŁOWIECTWO.

poz. 3, ochrona niektórych zwierząt łownych 9
Orzecznictwo N. T. A. w sprawach łowieckich 38

OBNIŻKA OPROCENTOWANIA

poz. 11, oprocentowanie sum należnych od nabywców działek na rzecz F. O. R. R. 36

OCHRONA LASÓW.

Orzecznictwo N. T. A. w sprawach ochrony lasów . . . 36

OBRÓT NIERUCHOMOŚCIAMI ZIEMSKIMI

poz. 9, obrót gruntami rystykalnymi 32

OBRÓT ZWIERZĘTAMI GOSPODARSKIMI I DROBIEM.

poz. 5, jednolity tekst rozp. Prezydenta R. P. z 27.X.1933 . 17

PARCELACJA.

poz. 8, opłaty stemplowe od cesji praw do działek . . . 29

1.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 25 listopada 1938 r.

o ustaleniu okręgów i siedzib dyrekcyj Lasów Państwowych.

Na podstawie § 4 ust. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 grudnia 1924 r. o organizacji administracji lasów państwowych (Dz. U. R. P. Nr 119, poz. 1079), w brzmieniu nadanym rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr 86, poz. 661), zarządza się co następuje:

§ 1. Ustala się następujące okręgi i siedziby dyrekcyj Lasów Państwowych:

1) okrąg pomorski z siedzibą dyrekcji w Toruniu;

2) okrąg poznański z siedzibą dyrekcji w Poznaniu;

3) okrąg warszawski w siedzibą dyrekcji w Warszawie;

4) okrąg radomski z siedzibą dyrekcji w Radomiu;

5) okrąg krakowsko-śląski z siedzibą dyrekcji w Cieszynie;

6) okrąg białostocki z siedzibą dyrekcji w Białowieży;
7) okrąg wileński z siedzibą dyrekcji w Wilnie;
8) okrąg siedlecki z siedzibą dyrekcji w Siedlcach;
9) okrąg wołyński z siedzibą dyrekcji w Łucku;
10) okrąg lwowski z siedzibą dyrekcji we Lwowie.

§ 2. Okręgi Lasów Państwowych, wymienione w § 1, obejmują obszary następujące:

1) OKRĄG POMORSKI obejmuje:

powiaty: brodnicki, chełmiński, chojnicki — z wyjątkiem południowej części gminy wiejskiej Chojnice, grudziądzki, kartuski, kościerski, lipnowski, lubawski, morski, nieszawski — z wyjątkiem południowej części gminy Czamanin, rypiński, starogardzki, świecki — z wyjątkiem gminy Bukowiec, północno-zachodniej części gminy Drzycim, gmin: Gruczno, Lniano, Pruszcz, Serock i Świekatowo, tczewski, toruński, tucholski — z wyjątkiem gminy Bysław, południowej części gminy Cekcyn, gmin Gostycyn i Kęsowo oraz południowo-wschodniej części gminy wiejskiej Tuchola, wąbrzeski i włocławski — z wyjątkiem południowej części gminy Piaski — w województwie pomorskim;

gminy: Kiełpiny, Lidzbark (miejską i wiejską), Płośnica, Rybno i Żabiny w powiecie działdowskim, gminę Rozwozin i zachodnią część gminy Zieluń w powiecie mławskim oraz północną część gminy Borkowo w powiecie sierpeckim — w województwie warszawskim;

wschodnią część gminy Kłodawa w powiecie kolskim — w województwie poznańskim.

2) OKRĄG POZNAŃSKI obejmuje:

województwo poznańskie — z wyjątkiem gmin Niewiesz i Pęczniew w powiecie tureckim oraz wschodniej części gminy Kłodawa w powiecie kolskim;

powiat bydgoski, południową część gminy wiejskiej Chojnice w powiecie chojnickim, powiat inowrocławski, południową część gminy Czamanin w powiecie nieszawskim, powiaty sępoleński i szubiński, gminę Bukowiec, północno-zachodnią część gminy Drzycim, gminy: Gruczno, Lniano, Pruszcz, Serock i Świekatowo w powiecie świeckim, gminę Bysław, południową część gminy Cekcyn, gminy Gostycyn i Kęsowo oraz południowo-wschodnią część gminy wiejskiej Tuchola w powiecie tucholskim, południową część gminy Piaski w powiecie włocławskim i powiat wyrzyski — w województwie pomorskim;

gminę Sobótka w powiecie łęczyckim — w województwie łódzkim.

3) OKRĄG WARSZAWSKI obejmuje:

województwo warszawskie — z wyjątkiem gmin: Kiełpiny, Lidzbark (miejskiej i wiejskiej), Płośnica, Rybno i Żabiny w powiecie działdowskim, gminy Rozwozin i zachodniej części gminy Zieluń w powiecie mławskim oraz północnej części gminy Borkowo w powiecie sierpeckim;

województwo łódzkie — z wyjątkiem gmin: Grodzisko, Miedzierza, Radoszyce i południowo-wschodniej części gminy Ruda Maleniecka w powiecie koneckim oraz gminy Sobótka w powiecie łęczyckim;

gminy Niewiesz i Pęczniew w powiecie tureckim — w województwie poznańskim;

północne części gmin: Popów, Lipie i Kuźniczka w powiecie częstochowskim — w województwie kieleckim.

4) OKRĄG RADOMSKI obejmuje:

województwo lubelskie — z wyjątkiem powiatów: bialskiego, łukowskiego, radzyńskiego i siedleckiego;

powiaty: iłżecki, jędrzejowski, kielecki, kozienicki, opatowski, pińczowski, radomski, sandomierski, stopnicki i włoszczowski z wyjątkiem gmin: Irządze, Lelów, Moskarzew, Rokitno, Słupia i Szczekociny — w województwie kieleckim;

gminy: Grodzisko, Miedzierza, Radoszyce oraz południowo-wschodnią część gminy Ruda Maleniecka w powiecie koneckim — w województwie łódzkim.

5) OKRĄG KRAKOWSKO-ŚLĄSKI obejmuje:

województwa krakowskie i śląskie;

powiaty: będziński, miechowski, olkuski, sosnowiecki, zawierciański, częstochowski — z wyjątkiem gmin: Popów, Lipie i Kuźniczka, oraz gminy: Irządze, Lelów, Moskarzew, Rokitno, Słupia i Szczekociny w powiecie włoszczowskim — w województwie kieleckim.

6) OKRĄG BIAŁOSTOCKI obejmuje:

województwo białostockie — z wyjątkiem gmin: Drohiczyn (miejskiej i wiejskiej), Mielnik, Milejczyce i Siemiatycze (miejskiej i wiejskiej) w powiecie bielskim;

gminy: Dmitrowicze, Kamieniec Litewski (miejską i wiejską) i Wierzchowice w powiecie brzeskim oraz gminy: Horodeczna, Suchopol i Szereszów w powiecie prużańskim — w województwie poleskim;

gminę Kamionka i zachodnią część gminy Sobakińce w powiecie szczuczyńskim — w województwie nowogródzkim;

południową część gminy Orany w powiecie wileńsko-trockim — w województwie wileńskim.

7) OKRĄG WILEŃSKI obejmuje:

województwo wileńskie — z wyjątkiem południowej części gminy Orany w powiecie wileńsko-trockim;

województwo nowogródzkie — z wyjątkiem gminy Kamionka i zachodniej części gminy Sobakińce w powiecie szczuczyńskim, południowo-wschodniej części gminy Dobromyśl ,gminy Krzywoszyn, południowej części gminy Niedźwiedzica i południowej części gminy Ostrów w powiecie baranowickim oraz południowej części gminy Hrycewicze, południowej części gminy Siniawka i gminy Zaostrowiecze w powiecie nieświeskim.

8) OKRĄG SIEDLECKI obejmuje:

województwo poleskie — z wyjątkiem gmin: Dmitrowicze, Kamieniec Litewski (miejskiej i wiejskiej) i Wierzchowice w powiecie brzeskim, gmin Horodeczna, Suchopol i Szereszów w powiecie prużańskim, gminy Borowno, południowej części gminy Kamień Koszyrski · i gminy Soszyczno w powiecie koszyrskim oraz południowo-wschodniej części gminy Wysock w powiecie stolińskim;

powiaty: bialski, łukowski, radzyński i siedlecki — w województwie lubelskim;

gminy: Drohiczyn (miejską i wiejską), Mielnik, Milejczyce, Siemiatycze (miejską i wiejską) w powiecie bielskim — w województwie białostockim;

południowo-wschodnią część gminy Dobromyśl, gminę Krzywoszyn, południową część gminy Niedźwiedzica i południową część gminy Ostrów w powiecie baranowickim, południową część gminy Hrycewicze, południową część gminy Siniawka i gminę Zaostrowiecze w powiecie nieświeskim — w województwie nowogródzkim;

wschodnią część gminy Górniki w powiecie kowelskim — w województwie wołyńskim.

9) OKRĄG WOŁYŃSKI obejmuje:

województwo wołyńskie — z wyjątkiem wschodniej części gminy Górniki w powiecie kowelskim;

gminę Borowno, południową część gminy Kamień Koszyrski i gminę Soszyczno w powiecie koszyrskim oraz południowo-wschodnią część gminy Wysock w powiecie stolińskim — w województwie poleskim.

10) OKRĄG LWOWSKI obejmuje:

województwa: lwowskie, stanisławowskie i tarnopolskie.

§ 3. Wymienione w § 2 województwa: białostockie, kieleckie, lubelskie, łódzkie i warszawskie rozumie się w granicach ustalonych ustawą z dnia 9 kwietnia 1938 r. o zmianie granic województw: białostockiego, kieleckiego, lubelskiego, łódzkiego i warszawskiego (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 240).

§ 4. W przypadkach, w których w myśl przepisów § 2 okręgi Lasów Państwowych obejmują części poszczególnych gmin, granice okręgów w tych miejscach ustali szczegółowo Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

§ 5. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych.

§ 6. (1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z tym, że przekazanie przez właściwe dyrekcje Lasów Państwowych obszarów, które w myśl przepisów § 2 mają wejść w skład okręgów radomskiego i krakowsko-śląskiego, nastąpi w terminach ustalonych przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

(2) Z dniem wejścia w życie rozporządzenia niniejszego traci moc prawną rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 13 lipca 1938 r. o ustaleniu okręgów i siedzib dyrekcyj Lasów Państwowych (Dz. U. R. P. Nr 53, poz. 413).

Prezes Rady Ministów: *Sławoj Składkowski*

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *J. Poniatowski*

(Dz. U. R. P. z 7.XII.38 r. Nr 95, poz. 639).

2.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 2 grudnia 1938 r.

o przepisach przejściowych i uzgadniających, związanych z rozciągnięciem na odzyskane ziemie Śląska Cieszyńskiego dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1935 r. o regulowaniu gospodarki cukrowej i buraczanej.

Na podstawie art. 2 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 listopada 1938 r. o rozciągnięciu mocy obowiązującej niektórych aktów ustawodawczych na odzyskane ziemie Śląska Cieszyńskiego (Dz. U. R. P. Nr 90, poz. 612) zarządza się co następuje:

§ 1. (1) W okresie kampanijnym 1939/40 z części nadwyżki ogólnego kontyngentu wewnętrznego cukru, określonej w § 1 pkt 2) lit. b) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 12 grudnia 1936 r. o zasadach podziału nadwyżki kontyngentu wewnętrznego cukru (Dz. U. R. P. Nr 91, poz. 634), Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Ministrem Przemysłu i Handlu dokona według swego uznania przydziału uzupełniającego na rzecz tej cukrowni, której rejon produkcji zostanie zwiększony na skutek przyłączenia gospodarstw rolnych, położonych na odzyskanych ziemiach Śląska Cieszyńskiego.

(2) Pozostałość z części nadwyżki ogólnego kontyngentu wewnętrznego cukru, wymienionej w ust. (1), po zastosowaniu przepisu w tym ustępie zawartego, zostanie rozdzielona według zasad § 1 pkt. 2) lit. b) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 12 grudnia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 91, poz. 634).

§ 2. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrami: Skarbu oraz Przemysłu i Handlu.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *J. Poniatowski*

(Dz. U. R. P. z 7.XII.38 r. Nr 95, poz. 640).

3.

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 30 listopada 1938 r.

o ochronie niektórych zwierząt łownych.

Na podstawie art. 51 ust. 1 lit. a), b) c) i d) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1927 r. o prawie łowieckim (Dz. U. R. P. Nr 110, poz. 934) w brzmieniu ustalonym art. 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 67, poz. 622) zarządzam co następuje:

§ 1. Czas ochronny, ustalony w art. 49 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1927 r. o prawie łowieckim, rozszerza się tak, że obejmuje on:

1) dla danieli-rogaczy okres od 1 grudnia do 15 października;

2) dla sarn-kozłów w województwach poznańskim i pomorskim okres od 1 października do 31 maja, w województwach: krakowskim, lwowskim, stanisławowskim i tarnopolskim okres od 1 lutego do 31 maja, w województwach zaś pozostałych okres od 1 lutego do 15 maja;

3) dla zajęcy-szaraków w województwach poznańskim i pomorskim okres od 15 stycznia do 15 października, w województwach: wileńskim, nowogródzkim i poleskim okres od 1 lutego do 31 października, w województwach zaś pozostałych okres od 1 lutego do 15 października;

4) dla pardw okres od 15 listopada do 31 sierpnia;

5) dla cietrzewi-kogutów w województwach wileńskim i nowogródkim okres od 1 grudnia do 15 marca i od 1 czerwca do 31 sierpnia, w województwach zaś pozostałych okres od 1 grudnia do 15 marca i od 1 czerwca do 15 sierpnia.

dla cietrzewi-kur w województwach: wileńskim, nowogródzkim, białostockim, poleskim i wołyńskim okres od 15 września do 31 sierpnia;

6) dla bażantów-kogutów okres od 1 marca do 15 października;

7) dla dzikich kaczorów w województwach poznańskim i pomorskim okres od 1 grudnia do 15 lipca, w województwach zaś pozostałych okres od 1 czerwca do 15 lipca;

dla dzikich kaczek (samic i młodych) w województwach poznańskim i pomorskim okres od 1 grudnia do 15 lipca, w województwach zaś pozostałych okres od 1 stycznia do 15 lipca;

8) dla innego ptactwa wodnego i błotnego okres od 1 stycznia do 15 lipca;

9) dla puchaczy w województwie wileńskim okres od 1 marca do 15 września, w pozostałych zaś województwach okres od 1 lutego do 31 października.

§ 2. Zabrania się całkowicie polowania na niedźwiedzie, łosie-byki, myflony, dropie i dropie-kamionki (strepety).

§ 3. Wprowadza się czas ochronny dla:
dzików od 1 marca do 30 czerwca,
rysi od 1 marca do 31 grudnia,
żbików od 1 lutego do 30 września,
kun leśnych (tumaków) od 1 marca do 30 września,
norek od 1 lutego do 31 grudnia.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1939 r. i obowiązuje do dnia 31 grudnia 1942 r.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *J. Poniatowski*

(Dz. U. R. P. z 15.XII.38 r. Nr 97, poz. 653).

4.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

zdnia 3 grudnia 1938 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami Skarbu oraz Przemysłu i Handlu w sprawie wykonania dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej o regulowaniu gospodarki cukrowej i buraczanej.

Na podstawie art. 4 ust. (1) lit. b), 6 ust. (5), 12, 15 ust. (1) lit. b), 18 i 21 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1935 r. o regulowaniu gospodarki cukrowej i buraczanej (Dz. U. R. P. z 1938 r. Nr 83, poz. 567) zarządzam co następuje:

§ 1. (1) Artykuły, wymienione w rozporządzeniu niniejszym bez bliższego określenia, oznaczają artykuły dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1935 r. o regulowa-

niu gospodarki cukrowej i buraczanej (Dz. U. R. P. z 1938 r. Nr 83, poz. 567).

(2) Paragrafy, wymienione w rozporządzeniu niniejszym bez bliższego określenia, oznaczają paragrafy rozporządzenia niniejszego.

(3) Wyrażenie „izba skarbowa" oznacza również Urząd Wojewódzki Śląski (Wydział Skarbowy) w Katowicach.

§ 2. (1) Oprócz cukrowni czynnych w okresie kampanijnym, poprzedzającym okres, na który kontyngent wewnętrzny jest wyznaczany, do udziału we właściwych kontyngentach rejonowych są uprawnione także cukrownie nieczynne w poprzedzającym okresie kampanijnym lub nawet kilku poprzednich okresach, nie dłużej jednak, niż przez przeciąg trzech kolejnych kampanii, gdy unieruchomienie tych cukrowni nastąpiło z powodu przypadku siły wyższej.

(2) W przypadkach, przewidzianych w ust. (1), przedsiębiorca, zamierzający uruchomić cukrownię ponownie, powinien zgłosić się o przyznanie jej uprawnienia do udziału w kontyngencie rejonowym. Zgłoszenie powinno być wniesione na piśmie do Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych do dnia 1 października roku poprzedzającego ten okres kampanijny, w którym cukrownia ma być uruchomiona. Rozpatrywanie zgłoszeń i wydawanie decyzyj w tych sprawach należy do Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Ministrem Przemysłu i Handlu.

§ 3. (1) Przedsiębiorca cukrowni, której przyznano prowizorycznie udział w kontyngencie rejonowym danego okresu kampanijnego, powinien — celem ostatecznego utrzymania tego udziału — zakontraktować odpowiednią ilość buraków potrzebną do wyprodukowania cukru białego w ilości nie mniejszej niż przyznany cukrowni udział w kontyngencie rejonowym łącznie z zapasem, licząc według przeciętnej wydajności cukru z buraków w poszczególnych cukrowniach w ciągu pięciu ostatnich kampanii cukrowniczych.

(2) Kontraktowanie buraków na wyprodukowanie w danym okresie kampanijnym zapasu cukru, o którym mowa w art. 8 ust. (1) lit. a), nie jest obowiązujące w przypadku, gdy cukrownia posiada odpowiednie pozostałości cukru nie objętego kontyngentem wewnętrznym, ani zapasem (cukier pozakontyngentowy) i zadeklaruje je według przepisów § 9 ust. (3) na pokrycie zapasu cukru przyszłego okresu kampanijnego. W takim przypadku należy uczynić odpowiednią wzmiankę w zawiadomieniu przewidzianym w § 4.

(3) Kontraktowanie buraków na wyprodukowanie w danym okresie kampanijnym zapasu cukru, o którym mowa w art.

8 ust. (1) lit. b), nie jest obowiązujące w granicach posiadanego pokrycia w zapasie bezpieczeństwa z poprzedniego okresu kampanijnego.

§ 4. (1) O zakontraktowaniu buraków przedsiębiorca cukrowni powinien zawiadomić Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych do dnia 1 marca tego roku, w którym rozpoczyna się dany okres kampanijny, a jeżeli termin ten zostanie przedłużony w myśl art. 6 ust. (7) — w terminie późniejszym, podając: a) wysokość przyznanego cukrowni prowizorycznie udziału w kontyngencie rejonowym danego okresu kampanijnego, b) przeciętną wydajność cukru z buraków (§ 3 ust. (1)) i obliczony na tej zasadzie współczynnik przeliczenia cukru na buraki, c) ilość zakontraktowanych buraków (w q = 100 kg) i obszar (w ha) plantacji buraków poszczególnych kategorii na wyrób cukru zarówno na potrzeby krajowe, jak i na wywóz za granicę, z podziałem na plantacje gospodarstw o obszarze do 50 ha, powyżej 50 ha i własne plantacje cukrowni, d) ilość plantatorów, u których zakontraktowano buraki poszczególnych kategorii, z podziałem na gospodarstwa o obszarze do 50 ha i powyżej tej normy, e) ogólną ilość zakontraktowanych buraków (w q = 100 kg) poszczególnych kategorii oraz ogólny obszar (w ha) plantacyj według gmin, powiatów i województw, f) cenę za buraki poszczególnych kategorii i terminy zapłaty plantatorom należności za buraki, g) warunki dostawy i odbioru buraków.

(2) Jeżeli w myśl art. 17 ust. (5) zostanie co do danego okresu kampanijnego ustanowiony obowiązek kontraktowania pewnej części buraków u określonych kategorii plantatorów lub zakaz kontraktowania buraków na określonych terenach plantacyjnych — wykonanie tego obowiązku lub zakazu powinno być przedstawione w treści zawiadomienia, określonego w ust. (1), przy czym gdy chodzi o obowiązek kontraktowania buraków u określonych kategorii plantatorów — odpowiednie informacje powinny być podane cyfrowo.

(3) Przedsiębiorca cukrowni obowiązany jest przedstawić zawiadomienie, o którym mowa w poprzednich ustępach, przed jego wysłaniem właściwemu urzędowi wojewódzkiemu do potwierdzenia.

(4) Urząd wojewódzki sprawdza ścisłość danych, zawartych w zawiadomieniu, bezpośrednio lub przy pomocy właściwego starostwa albo urzędnika stałej kontroli skarbowej przy tej cukrowni.

§ 5. Cukrownie, których przedsiębiorcy nie złożą w oznaczonym terminie (§ 4 ust. (1)) zawiadomień o zakontraktowaniu buraków w całości lub w części, tracą na dany okres kam-

panijny prawo do udziału w kontyngencie rejonowym w stosunku odpowiadającym ilości niezakontraktowanych buraków do ilości buraków, którą powinny były zakontraktować w myśl przepisu § 3 ust. (1).

§ 6. (1) Ilości kontyngentu wewnętrznego, utracone przez cukrownie z przyczyn przewidzianych w art. 6 ust. (1), (4) i (6), będą rozdzielone pomiędzy inne cukrownie przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Ministrem Przemysłu i Handlu według swobodnego uznania.

(2) Kontyngent wewnętrzny, utracony w całości przez cukrownie w myśl art. 6 ust. (2) lit. b), będzie rozdzielony pomiędzy wszystkie pozostałe cukrownie stosunkowo do ich udziałów w kontyngencie wewnętrznym danego okresu kampanijnego.

(3) Przepis ust. (1) o rozdzielaniu kontyngentu według swobodnego uznania stosuje się również do tej ilości kontyngentu wewnętrznego, przydzielonego cukrowni w myśl art. 6 ust. (2) lit. b), co do której cukrownia nie nadesłała w oznaczonym terminie zawiadomienia o zakontraktowaniu odpowiedniej ilości buraków.

§ 7. Na ilości kontyngentu wewnętrznego, przydzielone cukrowniom dodatkowo w myśl § 6, cukrownie obowiązane są zakontraktować odpowiednią ilość buraków i w oznaczonym terminie zawiadomić o tym Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych, stosując się do odpowiednich przepisów § 4.

§ 8. Podstawą do ustalenia ostatecznej wysokości zapasu cukru, przypadającego na poszczególne cukrownie w danym okresie kampanijnym (art. 8), są ostateczne kontyngenty wewnętrzne tych cukrowni, wyznaczone w myśl art. 6 ust. (4).

§ 9. (1) Zapas cukru, o którym mowa w art. 8 ust. (1) lit. a), może być pokryty bądź cukrem z produkcji danego okresu kampanijnego, bądź własnym cukrem pozakontyngentowym (§ 3 ust. (2)) z poprzednich okresów kampanijnych.

(2) Pokrycie całości lub części zapasu, wyznaczonego na dany okres kampanijny, cukrem pozakontyngentowym z poprzednich okresów kampanijnych, przedsiębiorca cukrowni powinien zadeklarować właściwemu urzędowi wojewódzkiemu nie później niż po upływie 5 dni od dnia ukończenia produkcji cukru w danej kampanii.

(3) Jeżeli deklaracja, o której mowa w ust. (2), została złożona przed terminem, wyznaczonym dla nadsyłania zawia-

domień o zakontraktowaniu buraków na najbliższy okres kampanijny (§ 4 ust. (1)), cukrowni służą uprawnienia, przewidziane w § 3 ust. (2).

(4) Zadeklarowaną w myśl ust. (2) lub (3) ilość cukru pozakontyngetowego cukrownia obowiązana jest przechowywać w swych magazynach na pokrycie wyznaczonego zapasu.

(5) Na wniosek cukrowni, która zadeklarowała określoną ilość cukru pozakontyngentowego własnej produkcji na pokrycie wyznaczonego jej zapasu, Minister Rolnictwa i Reform Rolnych może zezwolić na zatrzymanie przez inną cukrownię zadeklarowanej ilości lub jej części.

§ 10. Zapas cukru, o którym mowa w art. 8 ust. (1) lit. b), powinien być pokryty cukrem z produkcji danego lub poprzedniego okresu kampanijnego.

§ 11. (1) Obowiązek zatrzymania w magazynach cukrowni zapasu cukru, wymienionego w art. 8 ust. (1) lit. a), wygasa z upływem tego okresu kampanijnego, na który zapas został wyznaczony.

(2) Obowiązek zatrzymania w magazynach cukrowni zapasu cukru, wymienionego w art. 8 ust. (1) lit. b), trwa do chwili pokrycia cukrem stałego zapasu bezpieczeństwa, wyznaczonego na następny okres kampanijny.

§ 12. (1) Kontyngent wewnętrzny, na poczet którego cukrownia wyprodukowała odpowiednią ilość cukru w danym okresie, może być wykorzystany bądź w okresie kampanijnym, na który został wyznaczony, bądź w następnych okresach.

(2) Kontyngent wewnętrzny, dla którego cukrownia nie posiada pokrycia w cukrze produkcji danego okresu, ulega skreśleniu.

(3) O skreśleniu kontyngentu wewnętrznego orzeka właściwy urząd wojewódzki.

§ 13. (1) Wyznaczony kontyngent wewnętrzny cukrownie obowiązane są pokryć cukrem białym. Jedynie cukrownie, produkujące wyłącznie lub przeważnie cukier surowy, mogą pokrywać swój kontyngent wewnętrzny cukrem surowym I lub II rzutu, jednakże tylko na czas do 1 kwietnia; po tym terminie cała ilość cukru surowego, pozostająca w kontyngencie wewnętrznym, powinna być przebielona w ciągu miesiąca.

(2) Zapas cukru, przewidziany w art. 8 ust. (1) lit. a), może być przechowywany zarówno w cukrze białym, jak i surowym I lub II rzutu; jednakże w razie przeniesienia zapasu cukru do kontyngentu wewnętrznego cukrownia obowiązana

jest całą przeniesioną ilość cukru przebielić w ciągu miesiąca.

(3) Zapas cukru, przewidziany w art. 8 ust. (1) lit. b), powinien być przechowywany wyłącznie w cukrze białym.

(4) Cukier surowy będzie zaliczany na kontyngent wewnętrzny i na zapas w następującym stosunku do swojej wagi: cukier surowy I rzutu — 90%, cukier surowy II rzutu — 80%.

(5) Cukier surowy III rzutu, cukrzyce, syropy, odcieki, zmiotki itp. nie mogą być zaliczane do kontyngentu wewnętrznego ani zapasu.

§ 14. (1) Na rynek wewnętrzny do bezpośredniego spożycia może być wprowadzany wyłącznie cukier całkowicie wybielony, należycie wysuszony, wolny od jakichkolwiek zanieczyszczeń oraz umieszczony w szczelnych i czystych opakowaniach.

(2) Na cele przemysłu przetwórczego może być wydawany z cukrowni za zezwoleniem Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych na poczet kontyngentu wewnętrznego cukier surowy I lub II rzutu. Jednakże wprowadzenie takiego cukru w stanie nieprzerobionym do dalszego obrotu handlowego jest zabronione.

§ 15. (1) Cukier pozakontyngentowy (§ 3 ust. (2)) może być wydany na rynek wewnętrzny do spożycia za opłatą podatku spożywczego według stawki obowiązującej dla cukru, wprowadzonego do wolnego obrotu poza ilością określoną kontyngentem — dopiero po wyczerpaniu przypadającego w danym okresie kampanijnym kontyngentu wewnętrznego wszystkich cukrowni.

(2) Cukier pozakontyngentowy zwolniony od podatku spożywczego może być wprowadzony na rynek wewnętrzny z zachowaniem warunków ustalonych w przepisach o opodatkowaniu cukru.

(3) Cukier pozakontyngentowy może być wywieziony za granicę z zachowaniem warunków, ustalonych w przepisach o opodatkowaniu cukru oraz w przepisach, wydanych na podstawie art. 14.

§ 16. (1) Przedsiębiorca cukrowni obowiązany jest prowadzić na każdy okres kampanijny oddzielnie szczegółową księgę, kartotekę lub wykaz plantatorów, u których cukrownia zakontraktowała buraki.

(2) Zestawienie, o którym mowa w poprzednim ustępie, powinno być prowadzone według gmin, powiatów i województw, z wymienieniem nazwisk plantatorów w każdej gminie, z zaznaczeniem kategorii, do której należy dany plantator (do 50 ha i powyżej) oraz z podaniem ilości zakontraktowanych u niego buraków (w q = 100 kg) poszczególnych kategorii i obszaru (w ha) plantacyj.

(3) Powyższe zestawienie powinno być zakończone przed sporządzeniem zawiadomienia, przewidzianego w § 4 ust. (1).

(4) Zestawienie, o którym mowa w poprzednich ustępach, oraz dokumenty służące za podstawę wpisów, powinny być okazywane urzędnikom władz administracji ogólnej oraz urzędnikowi stałej kontroli skarbowej przy cukrowni na ich żądanie.

§ 17. (1) Przedsiębiorca cukrowni obowiązany jest prowadzić księgę kontyngentów według załączonego wzoru Nr 1.*)

(2) Księga kontyngentów powinna być oparafowana i opatrzona pieczęcią właściwego starostwa. W tym celu przedsiębiorca cukrowni obowiązany jest złożyć księgę kontyngentów we właściwym starostwie przed rozpoczęciem okresu kampanijnego, najpóźniej do dnia 1 lipca.

(3) Wpisów do księgi kontyngentów należy dokonywać atramentem, w sposób wyraźny, bezzwłocznie po powstaniu zmian w ilości posiadanego cukru, kontyngentów lub zapasu cukru; poprawki wpisów powinny być dokładnie i w przepisowy sposób omówione.

(4) Wpisy, uskutecznione na każdej stronie księgi, powinny być podsumowane i dodane do poprzedniego przeniesienia.

(5) W końcu miesiąca przedsiębiorca cukrowni obowiązany jest sporządzić obrachunek miesięczny i odpisy księgi za ubiegły miesiąc przesłać w terminie do piątego dnia następnego miesiąca Ministerstwu Rolnictwa i Reform Rolnych, właściwemu urzędowi wojewódzkiemu oraz właściwej izbie skarbowej. Odpisy te powinny być podpisane przez przedsiębiorcę cukrowni i poświadczone przez urzędnika sprawującego stały nadzór skarbowy nad cukrownią.

(6) W końcu okresu kampanijnego należy zamknąć księgę kontyngentów, pozostałość przenieść do takiejże księgi następnego okresu kampanijnego, a zamkniętą księgę przechowywać w przedsiębiorstwie w ciągu dziesięciu lat.

(7) Księga kontyngentów oraz dokumenty służące za podstawę wpisów powinny być okazywane urzędnikom władz administracji ogólnej na ich żądanie. Ponadto do księgi i do dokumentów ,o których mowa powyżej, mają prawo wglądu urzędnicy skarbowi.

§ 18. (1) Przedsiębiorca cukrowni obowiązany jest sporządzać:

a) wykaz przerobu buraków i produkcji cukru oraz b) miesięczne wykazy obrotu cukrem.

---

*) Wzory Nr 1, 2 i 3 zob. załączniki do rozp. Min. R. i R. R. z dnia 3.XII.38 r. w Dz. U. R. P. Nr 98, str. 1467—72.

(2) Wykaz przerobu buraków i produkcji cukru powinien być sporządzony według załączonego wzoru Nr 2, z zachowaniem podanych na tym wzorze przepisów, w ciągu dziesięciu dni po ukończeniu produkcji cukru w danej kampanii, po czym powinien być bezzwłocznie przesłany po jednym egzemplarzu Ministerstwom Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Skarbu i właściwemu urzędowi wojewódzkiemu.

(3) Miesięczny wykaz obrotu cukrem za ubiegły miesiąc powinien być sporządzony pierwszego powszedniego dnia następnego miesiąca według załączonego wzoru Nr 3, po czym wykaz ten powinien być bezzwłocznie przesłany Ministerstwom Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Skarbu.

(4) Wykazy przerobu buraków i produkcji cukru oraz miesięczne wykazy obrotu cukrem powinny być sporządzane przez przedsiębiorcę cukrowni na jego koszt oraz powinny być poświadczane przez urzędnika, sprawującego stały nadzór skarbowy nad cukrownią.

§ 19. (1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

(2) Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 6 lutego 1937 r. w sprawie wykonania dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej o regulowaniu gospodarki cukrowej i buraczanej, wydane co do §§ 1—4, 5 ust. 1 i 2, 6—12 i 15—18 w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu (Dz. U. R. P. Nr 9, poz. 72).

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *J. Poniatowski*

(Dz. U. R. P. z 17.XII.38 r. Nr 98, poz. 659).

5.

OBWIESZCZENIE MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 13 grudnia 1938 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. w sprawie uregulowania obrotu zwierzętami gospodarskimi i drobiem oraz obrotu hurtowego mięsem.

Na podstawie art. 3 ustawy z dnia 5 sierpnia 1938 r. o zmianie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej w sprawie ure-

gulowania obrotu zwierzętami gospodarskimi i drobiem oraz obrotu hurtowego mięsem (Dz. U. R. P. Nr 59, poz. 458) — ogłaszam w załączniku do obwieszczenia niniejszego jednolity tekst rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. w sprawie uregulowania obrotu zwierzętami gospodarskimi i drobiem oraz obrotu hurtowego mięsem (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 639) w brzmieniu, zmienionym ustawą z dnia 5 sierpnia 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 59, poz. 458).

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *J. Poniatowski*

Załącznik do obw. Min. Roln. i Ref. Roln. z dnia 13 grudnia 1938 r. (poz. 678).

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 27 października 1933 r.

w sprawie uregulowania obrotu zwierzętami gospodarskimi i drobiem oraz obrotu hurtowego mięsem.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 25 marca 1933 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 29, poz. 249) postanawiam co następuje:

I. Postanowienia ogólne.

Art. 1.

(1) Postanowieniom rozporządzenia niniejszego podlega obrót handlowy:

a) bydłem rogatym, trzodą chlewną, końmi i owcami oraz obrót hurtowy mięsem z tych zwierząt;

b) kurami, kaczkami, gęsiami, indykami i perliczkami w stanie żywym i bitym.

(2) Przepisom rozporządzenia niniejszego nie podlegają:

a) transakcje sprzedaży zwierząt i drobiu (ust. (1) p. a) i b)), dokonywane poza targowiskiem bezpośrednio między producentami rolnymi i hodowcami dla celów hodowlanych i użytkowych;

b) transakcje sprzedaży tychże zwierząt i drobiu dokonywane poza targowiskiem dla celów bezpośredniej konsumcji;

c) przymusowe licytacje publiczne.

Art. 2.

W rozumieniu niniejszego rozporządzenia:

a) za producentów rolnych i hodowców nie uważa się osób, które zajmują się zawodowo skupem zwierząt i drobiu (art. 1 ust. (1) p. a) i b)), ich opasem (tuczeniem) oraz odprzedażą;

b) przez „targowisko“ rozumie się łokal lub miejsce, w których zogdnie z postanowieniami art. 60—68 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr 53, poz. 468) mogą odbywać się targi;

c) przez nazwę „mięso“ rozumie się wszystkie, przeznaczone do spożycia przez ludzi, części zwierząt wymienionych w art. 1 ust. (1) p. a), nie poddane żadnym zabiegom z wyjątkiem chłodzenia.

II. Normowanie obrotu handlowego.

Art. 3.

(1) Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu po zasięgnięciu opinii samorządów gospodarczych może w drodze rozporządzeń:

a) zarządzić, że na obszarze poszczególnych województw lub powiatów bądź gmin wiejskich i miejskich dokonywanie transakcji sprzedaży wszystkich lub niektórych zwierząt, wymienionych w art. 1 ust. (1) lit. a), może odbywać się w zasadzie tylko na targowiskach lub spędach,

b) ustalić rodzaje transakcyj sprzedaży zwolnionych od ograniczeń, wymienionych w lit. a).

(2) W miejscowościach, w których odbywają się targi, dokonywanie transakcyj sprzedaży zwierząt, wymienionych w art. 1 ust. (1) lit. a), poza targowiskiem jest zabronione w dniu targu oraz w dniu poprzednim i następnym.

(3) Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu po wysłuchaniu opinii właściwych izb rolniczych ustali w drodze rozporządzenia warunki, jakim winny odpowiadać spędy.

Art. 4.

(1) Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu oraz Spraw Wewnętrznych

powoła specjalne organa dla współdziałania z władzami państwowymi w wykonywaniu bezpośredniego nadzoru nad przebiegiem i organizacją obrotu artykułami objętymi rozporządzeniem niniejszym oraz nad organizacją targowisk, jak również określi szczegółowy zakres działania tych organów i sposób ich współdziałania z władzami państwowymi.

(2) Koszty tego nadzoru będą pokrywane z funduszów przewidzianych w art. 9.

III. Organizacja obrotu targowego.

Art. 5.

(1) Sprzedaż na targowiskach bydła rogatego, trzody chlewnej i owiec, przeznaczonych do uboju, może być dokonywana jedynie na podstawie wagi żywej lub bitej, stwierdzonej w sposób określony w rozporządzeniu Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych, wydanym w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu.

(2) Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu może w drodze rozporządzenia zezwolić na wyjątki od postanowień, przewidzianych w ust. (1).

(3) Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu może wydawać zarządzenia, ograniczające odprzedaż w tym samym dniu i na tym samym targowisku artykułów wymienionych w art. 1 ust. (1) p. a) między osobami handlującymi zawodowo.

Art. 6.

(1) Sprzedaż komisową zwierząt, wymienionych w art. 1 ust. (1), mogą dokonywać wyłącznie komisanci koncesjonowani oraz spółdzielnie i organizacje rolnicze, uprawnione w myśl ust. (3) niniejszego artykułu. Te tylko osoby i organizacje mogą oddawać zwierzęta do uboju w celu sprzedaży mięsa na rachunek zleceniodawcy. Komisantom koncesjonowanym nie wolno dokonywać transakcyj na własny rachunek.

(2) Sposób powoływania komisantów, warunki, jakim powinni odpowiadać, oraz ich prawa i obowiązki określi rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu, wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych najpóźniej w ciągu sześciu miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy niniejszej.

(3) Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych, wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu, określi warunki, jakim powinny odpowiadać spółdzielnie i organizacje rolnicze, uprawnione do sprzedaży na rachunek własny i komisowy zwierząt, wymienionych w art. 1 ust. (1).

(4) Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu po zasięgnięciu opinii samorządów gospodarczych może zarządzić w odniesieniu do poszczególnych targowisk, że sprzedaż na tych targowiskach wszystkich lub niektórych gatunków zwierząt rzeźnych może być dokonywana wyłącznie przez producentów rolników oraz przez osoby, posiadające uprawnienia do prowadzenia komisowej sprzedaży.

(5) Rozporządzenie to postanowi, iż oddawać do uboju wszystkie lub niektóre gatunki zwierząt w celu sprzedaży mięsa na rachunek zleceniodawcy mogą tylko osoby i organizacje, posiadające uprawnienia do prowadzenia komisowej sprzedaży.

Art. 7.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu oraz Spraw Wewnętrznych, po zasięgnięciu opinii ich przemysłowo-handlowych i rolniczych, może wydawać przepisy regulaminowe, dotyczące opłat targowych i obrotu targowego artykułami objętymi rozporządzeniem niniejszym. Przepisy te będą stanowić składową część regulaminów targowych, przewidzianych w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowym.

IV. Urządzenia targowe.

Art. 8.

(1) Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu, Spraw Wewnętrznych oraz Opieki Społecznej może w stosunku do gmin posiadających uprawnienia targowe ustalać w drodze rozporządzenia obowiązki, dotyczące utrzymania i administrowania targowisk oraz zakładania i utrzymania urządzeń targowych, służących do usprawnienia obrotu artykułami, wymienionymi w art. 1 oraz wydawać przepisy, jakim te urządzenia winny odpowiadać.

(2) W przypadkach, w których gmina nie może zadośćuczynić obowiązkom i przepisom, wymienionym w ust. (1), zadania te może Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu oraz Spraw Wewnętrznych czasowo przekazać instytucji społecznej lub prywatnej bądź też przedsiębiorstwu prywatnemu, na warunkach przez siebie ustalonych.

(3) Na targowiskach, które w ciągu dwóch lat od dnia wejścia w życie rozporządzeń przewidzianych w ust. (1) nie zostaną urządzone zgodnie z obowiązującymi przepisami, obrót

artykułami objętymi rozporządzeniem niniejszym może być zabroniony na zasadzie zarządzenia właściwego wojewody.

Art. 9.

(1) Na pokrycie wydatków, związanych z zakładaniem, utrzymaniem, administracją i nadzorem targowisk i innych urządzeń targowych (art. 4 i 8) oraz z działalnością komisyj notowań (art. 10), gmina ma prawo pobierać opłaty targowe, przewidziane w regulaminie targowym (art. 7). Uchwały organów gminnych o pobieraniu tych opłat podlegają zatwierdzeniu właściwej władzy nadzorczej gminy.

(2) Dochody i rozchody targowisk oraz wszelkich urządzeń targowych, administrowanych przez gminy, winny być wydzielone z ogólnych budżetów administracyjnych związków samorządowych, a nadwyżki dochodów nad rozchodami mogą być obracane do czasu należytego urządzenia targowisk wyłącznie na cele związane z tymi urządzeniami.

V. Notowania cen.

Art. 10.

(1) Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu oraz Spraw Wewnętrznych, po zasięgnięciu opinii właściwej izby przemysłowo-handlowej, rolniczej tudzież rzemieślniczej, oraz właściwej władzy gminnej, może zarządzić rejestrowanie na poszczególnych targowiskach zawartych na nich umów sprzedaży w zakresie obrotu bydłem rogatym, trzodą chlewną, owcami i mięsem oraz powołać komisję notowań dla ogłaszania sprawozdań i kursów targowych.

(2) Działalność komisji notowań może być rozciągnięta poza jej siedzibę na targowiska i spędy okoliczne.

(3) Szczegółowy zakres działania komisyj notowań ustali rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych, wydane w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu oraz Spraw Wewnętrznych.

(4) Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu może po wysłuchaniu opinii izb przemysłowo-handlowych, rolniczych i rzemieślniczych ustalić w drodze rozporządzenia jednolitą nomenklaturę towaru i typowe warunki sprzedaży, które mają stanowić podstawę notowań.

(5) W skład komisji notowań winni wejść przedstawiciele samorządu terytorialnego, rolnictwa i przemysłu (art. 1 rozpo-

rządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowym).

(6) Szczegółowe przepisy o składzie i sposobie powoływania komisyj notowań oraz zakres ich działania ustali rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych, wydane w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu oraz Spraw Wewnętrznych.

(7) Zadania komisji notowań może Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu oraz Spraw Wewnętrznych powierzyć w całości lub częściowo giełdom mięsnym i kasom targowym.

(8) Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu może w tych miejscowościach, w których w myśl ust. (1) została wprowadzona rejestracja umów sprzedaży, nałożyć na rzeźnie publiczne obowiązek przyjmowania do uboju wyłącznie zwierząt rzeźnych, które stanowią własność producentów rolników lub są doprowadzone do uboju przez osoby, posiadające uprawnienia do prowadzenia komisowej sprzedaży, albo zostały nabyte na targowiskach z zachowaniem przepisów o rejestracji umów sprzedaży.

VI. Rejestrowanie osób handlujących.

Art. 11.

(1) Minister Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych może w drodze rozporządzeń wprowadzić na wszystkich lub niektórych targowiskach obowiązek rejestracji osób, handlujących zawodowo artykułami, wymienionymi w art. 1 ust. (1) oraz ustalić warunki, jakim powinny odpowiadać te osoby i tryb rejestrowania.

(2) Osoby niezarejestrowane nie mogą na wspomnianych targowiskach zajmować się zawodowo handlem artykułami, wymienionymi w art. 1 ust. (1).

VII. Postanowienia karne.

Art. 12.

(1) Kto wykracza przeciwko postanowieniom rozporządzenia niniejszego oraz przepisom wydanym na jego podstawie, ulega w trybie administracyjnym karze aresztu do 3 miesięcy i grzywny do 3.000 zł oraz odebraniu uprawnień, przysługujących w myśl rozporządzenia niniejszego na stałe lub na czas ograniczony, bądź jednej z tych kar, o ile za czyn ten nie grozi kara surowsza w myśl innych przepisów prawnych.

(2) Za naruszenie przepisów art. 5 ust. (1) odpowiada zarówno sprzedawca, jak i nabywca.

VIII. Postanowienia końcowe.

Art. 13.

Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z właściwymi ministrami.

Art. 14.

(1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie na całym obszarze Państwa po upływie sześciu miesięcy od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem art. 5 ust. (1), którego terminy wejścia w życie na poszczególnych obszarach Państwa ustalać będą rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych, wydane w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu oraz Spraw Wewnętrznych.

(2) Równocześnie z wejściem w życie rozporządzenia niniejszego tracą moc obowiązującą wszelkie przepisy dotyczące spraw, uregulowanych rozporządzeniem niniejszym.

(Dz. U. R. P. z 29.XII.38 r. Nr 102, poz. 678).

6.

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 14 grudnia 1938 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami Skarbu oraz Przemysłu i Handlu o rejonach produkcji oraz o kontyngencie wewnętrznym i zapasie cukru na okres kampanijny 1939/40.

Na podstawie art. 1, 2, 3, 5, 8 i 21 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1935 r. o regulowaniu gospodarki cukrowej i buraczanej (Dz. U. R. P. z 1938 r. Nr 83, poz. 567) oraz stosownie do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 12 grudnia 1936 r. o zasadach podziału nadwyżki kontyngentu wewnętrznego cukru (Dz. U. R. P. Nr 91, poz. 634), zmienionego rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 2 grudnia 1938 r.

w sprawie przepisów przejściowych i uzgadniających, związanych z rozciągnięciem na odzyskane ziemie Śląska Cieszyńskiego dekretu Prezydenta Reczypospolitej z dnia 3 grudnia 1935 r. o regulowaniu gospodarki cukrowej i buraczanej (Dz. U. R. P. Nr 95, poz. 640), zarządzam co następuje:

§ 1. Wyznacza się na czas od dnia 1 października 1939 r. do dnia 30 września 1940 r. ogólny kontyngent wewnętrzny w ilości 4.300.000 q cukru białego.

§ 2. Ustala się na okres kampanijny 1939/40 rejony produkcji oraz zalicza się cukrownie na tenże okres do poszczególnych rejonów według załącznika do rozporządzenia niniejszego.

§ 3. Z rozdziału ogólnego kontyngentu wewnętrznego, wymienionego w § 1, otrzymują rejony produkcji kontyngenty rejonowe na okres kampanijny 1939/40 w wysokości podanej w rubryce 3 załącznika do rozporządzenia niniejszego, z kontyngentów zaś rejonowych otrzymują cukrownie prowizoryczny przydział kontyngentu wewnętrznego na okres kampanijny 1939/40 w ilościach podanych w tejże rubryce.

§ 4. (1) Określa się na czas od dnia 1 października 1939 r. do dnia 30 września 1940 r. łączną wysokość zapasów cukru, które cukrownie obowiązane będą zatrzymać w swych magazynach, na 12% kontyngentów wewnętrznych poszczególnych cukrowni w tym okresie.

(2) W granicach ilości, wymienionej w ust. (1), Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrami Skarbu oraz Przemysłu i Handlu ustali w drodze zarządzenia wysokość każdego z zapasów, określonych w art. 8 ust. (1) lit. a) i b) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1935 r. o regulowaniu gospodarki cukrowej i buraczanej (Dz. U. R. P. z 1938 r. Nr 83, poz. 567).

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *J. Poniatowski*

(Dz. U. R. P. z 23.XII.38 r. Nr 101, poz. 674).

Załącznik do §§ 2 i 3 rozp. Min. Roln. i Reform Roln. z dnia 14 grudnia 1938 r. poz. 674).

Okres Kampanijny 1939/40.

Rejony	CUKROWNIE	Kontyngent wewnętrzny rejonu i prowizoryczny przydział kontyngentu wewnętrznego dla cukrowni q
1	2	3
1	Opalenica	168.719
2	Szamotuły	86.396
3	Kościan	95.524
4	Gostyń	94.653
5	Miejska Górka	93.226
6	Zduny	59.086
7	Witaszyce	94.622
8	Środa	71.748
9	Września	88.669
10	Gniezno	61.779
11	Żnin . . , ...	77.020
12	Kujawy	101.927
13	Tuczno	64.432
14	Wierzchosławice	60.702
15	Mątwy	102.769
16	Kruszwica	98.538
17	Nakło	92.546
18	Świecie	52.704
19	Pelplin	74.196
20	Chełmża	178.628
21	Mełno	53.104
22	Unisław	52.704
23	Ostrowite	52.704
24	Dobre	61.170
25	Brześć Kujawski	106.941
26	Chełmica	52.705
27	Gosławice	53.704
28	Zbiersk	67.983

Rejony	CUKROWNIE	Kontyngent wewnętrzny rejonu i prowizoryczny przydział kontyngentu wewnętrznego dla cukrowni q
1	2	3
29	Wieluń	54.204
30	Ostrowy	77.599
31	Dobrzelin	86.886
32	Irena	52.705
33	Leśmierz	53.704
34	Borowiczka	54 875
35	Mała Wieś	52.704
36	Izabelin	52.704
37	Ciechanów	53.704
38	Krasiniec	52.705
39	Michałów	52.704
40	Józefów	52.704
41	Guzów	52.088
42	Sokołów	45.492
43	Chybie	61.808
44	Łubna	53.919
45	Włostów	52.704
46	Częstocice	52.704
47	Opole	52.704
48	Garbów	52.704
49	Lublin	81.505
50	Rejowiec	54.531
51	Klemensów	54.704
52	Wożuczyn	54.704
53	Strzyżów	79.739
54	Przeworsk	101.265
55	Chodorów	102.921
56	Horodenka	65.361
57	Szpanów	57.914
58	Karwice — Ozierany	54 092
59	Babino — Tomachowo	53.704
60	Korzec	42 636
61	Podole	56.704
	Razem	4.300.000

POZA WYŻEJ WYMIENIONYMI UKAZAŁY SIĘ NASTĘPUJĄCE USTAWY I ROZPORZĄDZENIA.

Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 16 listopada 1938 r. wydane. co do § 6 w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu, a co do §§ 11 i 35 w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu oraz Spraw Wojskowych; nadto co do §§ 2—5, 7—20 oraz 22—24 przez Ministrów: Przemysłu i Handlu, Spraw Wojskowych, Spraw Wewnętrznych, Sprawiedliwości, Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Komunikacji, a co do §§ 54—72 przez Ministrów Spraw Wewnętrznych i Sprawiedliwości — w celu wykonania ustawy z dnia 9 kwietnia 1938 r. ulgach inwestycyjnych (Dz. U. R. P. z 1.XII.38 r. Nr 93, poz. 636).

Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 28 listopada 1938 r. o pomocy Skarbu Państwa dla instytucyj wierzycielskich, zawierających układy konwersyjne oraz o zrównaniu warunków spłat w układach konwersyjnych, zawartych przed dniem 1 grudnia 1934 r. z dłużnikami, zaliczonymi następnie do posiadaczy gospodarstw wiejskich grupy C. (Dz. U. R. P. z 2.XII.38 r. Nr 94, poz. 638).

Rozporządzenie Ministrów Sprawiedliwości i Opieki Społecznej z dnia 19 grudnia 1938 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych, Skarbu, Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Przemysłu i Handlu o zmianie granic okręgu Sądu Pracy w Warszawie (Dz. U. R. P. z 22.XII.38 r. Nr 100, poz. 667).

Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 20 grudnia 1938 r. wydane w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o zniżkach celnych na szczupaki i sandacze (Dz. U. R. P. z 22.XII.38 r. Nr 100, poz. 668).

Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 19 grudnia 1938 r., wydane w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o obniżeniu ceł wywozowych na niektóre artykuły gdańskiego przemysłu, gdańskich rękodzieł oraz gdańskiego rolnictwa (Dz. U. R. P. z 29.XII.38 r. Nr 102, poz. 676).

Zarządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 16 grudnia 1938 r. o utworzeniu jednostki organizacyjnej szczególnej pod nazwą „Państwowe Zamkowe Zakłady Przemysłowe w Cieszynie“ (Monit. Pols. z 29.XII.38 r. Nr 297, poz. 692).

7.

PISMO OKÓLNE MINISTERSTWA ROLNICTWA I R. R.

Nr Fr. I. 99 z dnia 31 października 1938 r.

w sprawie przyjmowania kaucyj w książeczkach oszczędnościowych Komunalnych Kas Oszczędnościowych.

Ministerstwo wyjaśnia, że zgodnie z art. 37 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 24 października 1934 r. o Komunalnych Kasach Oszczędności (Dz. Ust. Nr 95, poz. 860), w tych wypadkach, gdzie przewiduje się przyjmowanie kaucji

i wadiów na zabezpieczenie roszczeń Skarbu Państwa, np. przy zawieraniu umów dzierżawy na wydzierżawienie działek z maj. państwowych, przeznaczonych na parcelację (§ 2 umowy dzierżawnej w/g wzoru Nr 48 Zap. Ziemi), na dzierżawę obwodów rybackich (§ 5 wzoru umowy z Rozp. Min. Roln. i Ref. Roln. z dn. 25 marca 1935 r. Dz. Ust. Nr 24, poz. 166), należy na równi z gotówką i walorami przyjmować również książeczki oszczędnościowe Komunalnych Kas Oszczędności. W wypadku jednak składania tytułem kaucji imiennych książeczek oszczędnościowych, należy od składających kaucje żądać cesji, upoważniających władze do podejmowania wkładów w wypadkach niewypełnienia przez stronę świadczeń lub innych zobowiązań, zabezpieczonych kaucją w książeczkach oszczędnościowych K. K. O.

W. Michalski

Naczelnik Wydziału

Otrzymują: Wszystkie Urzędy Wojewódzkie.

8.

PISMO OKóLNE MINISTERSTWA ROLNICTWA I R. R.

Nr P. XXVI—1/4400/38 z dnia 10 grudnia 1938 r.

w sprawie opłat stemplowych od cesji praw do działek powstałych z parcelacji rządowej.

Ministerstwo komunikuje, że Ministerstwo Skarbu ogłosiło w Dzienniku Urzędowym z dnia 20.X. r. b. Nr 28 pod poz. 673 podaną w załączniku do niniejszego wykładnię ustawy o opłatach stemplowych w odniesieniu do wymiaru opłat stemplowych od cesji praw do działek, powstałych z parcelacji rządowej.

Z uwagi na to, że tylko umowy między stronami, zawarte według ustalonego schematu, korzystać będą z ulg, wynikających ze wspomnianej wykładni — Ministerstwo zaleca postarać się o to by schemat ten doszedł do wiadomości ogółu osób interesowanych. Zdaniem Ministerstwa najbardziej wskazanym byłoby rozesłanie wykładni (zawierającej schemat) wraz z odpowiednim pojaśnieniem do starostw, zarządów gmin i notariuszy (tam, gdzie utarł się zwyczaj zawierania umów cesji w formie notarialnej).

W końcu Ministerstwo nadmienia, że podany w wykładni Ministerstwa Skarbu wymiar 4% od kwoty 2.200 zł w okresie do 31.XII.1940 r. winien być skorygowany na podstawie ustawy z dnia 28.IV.1938 r. poz. 276 Dz. Ust.

K. Smoleński
Naczelnik Wydziału

Otrzymują: wszystkie Urzędy Wojewódzkie.

Załącznik.

WYKŁADNIA

ustawy o opłatach stemplowych, ustalona przez Ministerstwo Skarbu.

Skrót u. o. s. — ustawa o opłatach stemplowych z dnia 1 lipca 1926 r. (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr 64, poz. 404);

r. w. s. — rozporządzenie wykonawcze z dnia 10 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 99, poz. 842).

Nr 516 (do art. 52, 58, 66 u. o. s.). Pismo sporządzone według wzoru załączonego do wykładni niniejszej ma być w zakresie opłat stemplowych traktowane w sposób następujący:

1) Oświadczenie Bazylego Naliwki, iż zgadza się na uchylenie w stosunku do niego orzeczenia władzy ziemskiej, zatwierdzającego go jako nabywcę działki utworzonej w drodze parcelacji, nie podlega opłacie stemplowej. Naliwka bowiem tym oświadczeniem nie przenosi żadnego uprawnienia na Woźniaka; Naliwka zrzeka się prawa, które nabył wobec Skarbu Państwa i to zrzeczenie się uzależnia od warunku zawieszającego, mianowicie od orzeczenia, którym prawo do danej działki zostanie przez władzę ziemską nadane Woźniakowi. Władza ziemska jednak nie jest obowiązana przekazać działkę Woźniakowi, lecz może przez nieprzyjęcie owego warunku spowodować, że zmiana w osobie uprawnionego nie nastąpi;

2) Jakkolwiek pismem, o którym mowa, Naliwka nie zobowiązuje się do przeniesienia na Woźniaka własności działki jako całości, to jednak zobowiązuje się przenieść, mianowicie sprzedaje Woźniakowi (pod wyżej wymienionym warunkiem zawieszającym): a) części danej nieruchomości wytworzone inwestycjami, dokonanymi przez Naliwkę (budynki, studnie, mostki, drogi, rowy itd.), b) ruchomości (inwentarz żywy i martwy, zapasy boża oraz prawo do zwrotu zaliczki na poczet ceny nabycia działki). Oświadczenie wymienione pod a) podlega opłacie stemplowej w wysokości 4% (art. 52 i 58 ust. 1 u. o. s.) od kwo-

ty 2.200 zł. (2.000 plus 200). Oświadczenie wymienione pod b) podlega opłacie stemplowej w wysokości 1% (art. 66 u. o. s.) od kwoty 1.250 zł (250 plus 800 plus 200) (L.D.V. 47434/5/37).

Załącznik do wykładni Nr 516.

I. P. Bazyli Naliwka oświadcza, iż został zatwierdzony na działkę Nr 12 o obszarze 8.4320 ha z majątku państwowego Byteń, w powiecie słonimskim i wprowadzony w posiadanie tej działki przez Komisarza Ziemskiego w dniu 1 września 1929 r. lecz nie uzyskał jeszcze od Skarbu Państwa przewłaszczenia tej działki. Dalej p. Bazyli Naliwka oświadcza, iż wpłacił tytułem zaliczki ceny kupna tej działki 250 zł i otrzymał z b. Okręgowego Urzędu Ziemskiego w Grodnie pożyczkę na zagospodarowanie w wysokości 1.500 zł, z której to pożyczki spłacił 300 zł.

II. Po wyjaśnieniu powyższego p. Bazyli Naliwka oświadcza, iż zgadza się na uchylenie w stosunku do niego orzeczenia b. Okręgowego Urzędu Ziemskiego w Grodnie, zatwierdzającego go na wymienioną wyżej działkę pod warunkiem, że na nabywcę tej działki zostanie zatwierdzony przez właściwą władzę p. Piotr Woźniak.

III. Jednocześnie p. Bazyli Naliwka oświadcza, iż odstępuje p. Piotrowi Woźniakowi: A. a) prawo do wpłaconej na poczet ceny sprzedażnej wymienionej działki zaliczki w sumie 250 zł; b) znajdujące się na działce, a stanowiące własność odstępującego p. Bazylego Naliwki: 1) inwentarz, składający się z konia, 3 krów, maciory z prosiętami, 10 sztuk drobiu i inwentarza martwego, jak wóz, pług, brona, radło, który szacuje na sumę 800 zł; 2) zasiewy i zapasy, a mianowicie: 3 ha żyta, 1 ha owsa, które szacuje na sumę 200 zł; c) prawa do wniesionych kosztem i staraniem ustępującego: budynków, domu mieszkalnego, obory, studni, jednej szalowanej deskami, jednego mostka drewnianego, które szacuje na sumę 2.000 zł; d) prawa z tytułu dokonanych przez ustępującego p. Bazylego Naliwkę na działce robót, które wpłynęły na podniesienie się wartości tej działki, a mianowicie: przekopanie rowu wzdłuż całej łąki, które szacuje na sumę 200 zł; B. a) wszelkie obowiązki wynikające z posiadania tej działki a w szczególności: obowiązek zapłacenia za użytkowanie działki przez ustępującego p. Bazylego Naliwkę od dnia wejścia jego w posiadanie tej działki z uwzględnieniem dokonanych już wpłat z tytułu tego użytkowania oraz obowiązek uiszczenia zaległych za czas posiadania tej działki przez ustępującego p. Bazylego Naliwkę podatków, składek ubezpieczeniowych z tytułu ubezpieczenia budynków, które to sumy wynoszą łącznie 500 zł; b) oprócz tego p. Bazyli Naliwka oświadcza, iż wobec wyrażenia przez Urząd Wojewódzki w Nowogródku zasadniczej zgody na przejęcie przez nowonabywcę długu wobec Skarbu Państwa z tytułu wymienionej wyżej, a niespłaconej reszty pożyczki na zagospodarowanie p. Bazyli Naliwka przeka-

zuje p. Piotrowi Woźniakowi do zapłaty ten dług wraz z wszelkimi zaległymi należnościami w wysokości 1.200 złotych.

IV. Umówioną cenę z tytułu przekazania p. Piotrowi Woźniakowi wymienionych w p. III. niniejszego ruchomości i praw przy uwzględnieniu przekazanych jednocześnie obowiązków z tytułu posiadania działki i udzielonej ustępującemu p. Bazylemu Naliwce pożyczki na zagospodarowanie ustala p. Bazyli Naliwka na sumę 1.750 zł.

V. P. Piotr Woźniak oświadcza, że akceptuje warunki powyższej oferty, a w szczególności zgadza się na wymienioną w p. IV. niniejszego cenę 1.750 zł, przy czym nadmienia, że jest mu wiadomo, iż przedmiotem niniejszej transakcji nie jest ani ziemia, ani inna własność Skarbu Państwa na działce się znajdująca i że ustalony wyżej szacunek ruchomości i praw nie obowiązuje Skarbu Państwa przy ustalaniu należności za nie w razie odebrania w przyszłości p. Piotrowi Woźniakowi posiadania z jakiegokolwiekbądź powodu, oraz że cena i inne warunki nabycia tej działki od Skarbu Państwa podlegają ustaleniu w orzeczeniu z art. 61 ustawy z dnia 28-go grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej, ustalającem przeniesienie prawa własności działki.

VI. Obie strony oświadczają, iż zgadzają się, że umowa niniejsza będzie ich wiązała w stosunku do Skarbu Państwa, z chwilą złożenia jej przez którąkolwiek stronę do Urzędu Wojewódzkiego w Nowogródku względnie Starostwa w Słonimiu.

Umowa niniejsza będzie bezskuteczna w razie odmowy ze strony Urzędu Wojewódzkiego w Nowogródku zatwierdzenia na nabywcę wymienionej wyżej działki p. Piotra Woźniaka zamiast p. Bazylego Naliwki.

9.

UISMO OKÓLNE MINISTERSTWA ROLNICTWA I R. R.

Nr P. XXI—1/4500/38 z dnia 12 grudnia 1938 r.

w sprawie obrotu gruntami rustykalnymi.

Ministerstwo przesyła do wiadomości okólnik Ministra Sprawiedliwości Nr 1885/I P.A./38 z dn. 3 października 1938 r. w sprawie kontroli nad obrotem ziemią. Okólnik ten ogłoszono w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Sprawiedliwości Nr 10.

Ministerstwo poleca jednocześnie badać co pewien czas, czy i jakie umowy zawarli właściciele w odniesieniu do gruntów,

przeniesionych z ksiąg tabularnych do ksiąg gruntowych powiatowych i w razie stwierdzenia obchodzenia przepisów o obrocie ziemią — stosować odpowiednie rygory.

W szczególności, jeżeli zbycie gruntów ma charakter parcelacji, należy występować z wnioskami co do wdrożenia przymusowego wykupu w myśl art. 3 i 66 ustawy o wykonaniu reformy rolnej lub art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 6.III.1928 r. o skutkach naruszenia przepisów przy parcelacji prywatnej (Dz. U. R. P. z 1938 r. poz. 247 i z 1932 r., poz. 622). To samo dotyczy przypadków parcelacyjnego wydzierżawiania gruntów na okres ponad lat 6 (art. 3 cz. 2 pkt. b).

Jeżeli zbycie gruntów nie ma charakteru parcelacji, należy wytaczać za pośrednictwem Prokuratorii Generalnej powództwa o uznanie nieważności zmiany tytułu własności (art. 8 rozporz. tymcz. Rady Ministrów z dn. 1.IX.1919 r. — poz. 428 Dz. Ust.).

Dyrektor Departamentu

L. Krawulski

Otrzymują: Urzędy Wojewódzkie: we Lwowie, Stanisławowie, Tarnopolu, Krakowie i Katowicach oraz Starostwa podległe tym Urzędom z wyjątkiem Starostw na obszarze górnośląskiej części województwa śląskiego.

Załącznik do pis. ok. Nr P. XXI—1/4500/38 z 12.XII.38 r.

OKÓLNIK Nr 1885/I PA/38.

w sprawie kontroli nad obrotem ziemią.

Do wszystkich sądów i notariuszów na obszarze mocy obowiązującej ustawy o księgach gruntowych z 1871 r.

Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych zwróciło uwagę, że na obszarze województw południowych zdarzają się dość liczne przypadki obchodzenia przepisów o obrocie ziemią, zawartych w rozporządzeniu tymczasowym Rady Ministrów z dnia 1 września 1919 r., normującym przenoszenie własności nieruchomości ziemskich (Dz. U. R. P. Nr 73, poz. 428) i w ustawie z dn. 28 grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. z 1926 r. Nr 1, poz. 1). Strony, chcąc przenieść własność nieruchomości bez uzyskania zezwolenia właściwych władz, uzyskują w sądzie wydzielenie tej części gruntu, która ma być przedmiotem przewłaszczenia, z księgi dóbr tabularnych i utworzenie z niej nowego ciała hipotecznego, wpisanego do księgi gruntowej, prowadzonej przy sądach grodzkich. Sądy zaś zezwalają

na wpis własności nabywcy tak utworzonego ciała hipotecznego bez przedstawienia zezwolenia właściwych władz, wychodząc z założenia, że nieruchomości te jako rustykalne mogą być przedmiotem swobodnego obrotu ze względu na przepis art. 2 pkt. a cytowanego rozporządzenia Rady Ministrów z 1919 r.

Ten stan rzeczy uniemożliwia władzom ziemskim wypełnienie ustawowo nałożonego na nie obowiązku kontroli nad obrotem ziemią i zapobieżenie przechodzeniu nieruchomości ziemskich do rąk osób niepowołanych oraz uszczupleniu zapasu ziemi na cele reformy rolnej bądź użyciu na parcelację niezgodną z zasadami tej reformy.

Według ustalonego już orzecznictwa Sądu Najwyższego okoliczność, czy wykaz hipoteczny danej nieruchomości prowadzony jest w księdze tabularnej w sądzie okręgowym czy w księdze gruntowej w sądzie grodzkim, nie ma znaczenia przy ustaleniu, czy nieruchomość ta może być uznana za włościańską (rustykalną) w rozumieniu art. 2 pkt a rozp. Rady Ministrów z 1919 r. (por. orzeczenia z dn. 20 listopada 1923 r. R. 567/23, ogłoszone w O. S. P. poz. 86/24, z dn. 30 września 1931 r. III 1 Rw 1660/31, ogłoszone w Zb. urz. poz. 172/31, z dn. 8 października 1931 r. III 1 R 623/31, ogłoszone w Zb. urz. poz. 179/31, z dn. 14 marca 1934 r. C II Rw 1896/33, ogłoszone w Zb. urz. poz. 622/34 i wiele innych). Ostatnie z powołanych orzeczeń stwierdza wyraźnie, że „przepisy obowiązujące co do prowadzenia ksiąg publicznych, a w szczególności zaś § 118 L. 3 normy jurysdykcyjnej i § 3 ustawy z 20 marca 1874 o założeniu i urządzeniu ksiąg gruntowych (Dz. u. kr. Nr 20), obowiązującej w b. Galicji, wcale nie usprawiedliwiają wniosku, że wszystkie nieruchomości, wpisane do ksiąg publicznych sądu grodzkiego, uważać należy za włościańskie".

Wobec powyższego celem ułatwienia władzom ziemskim możności zastosowania właściwych środków ustawowych, mających udaremnić obchodzenie obowiązujących przepisów — zarządzam, aby sądy doręczały z urzędu właściwym starostom (komisarzom ziemskim) odpisy uchwał hipotecznych o wydzieleniu gruntów z dóbr tabularnych i o utworzeniu z nich nowego ciała hipotecznego w księgach gruntowych, prowadzonych przez sądy grodzkie.

Warszawa, dnia 3 października 1938 r.

Minister Sprawiedliwości

(—) *Grabowski*

10.

ZARZĄDZENIE
MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

Nr Org. I—2/65 z dnia 22 grudnia

w sprawie podziału woj. lwowskiego na obwody ochrony lasów.

Zmieniając częściowo załącznik do pisma okólnego z dnia 30 maja 1936 r. Nr BP. XI—7/6 w sprawie podziału województw na obwody ochrony lasów, ustalam następujący podział województwa lwowskiego na obwody komisarzy ochrony lasów:

Starostwo Powiatowe będące siedzibą urzędową komisarza ochrony lasów:	Powiaty wchodzące w skład obwodu komisarza ochrony lasów:
Lwów	bóbrecki, gródecki, jaworowski, lwowski i m. Lwów,
Lesko	leski,
Przemyśl	jarosławski, lubaczowski, mościski, przemyski,
Rawa Ruska	rawski, sokalski, żółkiewski,
Rzeszów	kolbuszowski, łańcucki, przeworski, rzeszowski,
Sambor	dobromilski, drohobycki, rudecki, samborski,
Sanok	brzozowski, krośnieński, sanocki,
Tarnobrzeg	tarnobrzeski, niżański,
Turka	turczański.

Proszę Pana Wojewodę o wydanie odpowiednich zarządzeń.

Minister *J. Poniatowski*

Otrzymuje P. Wojewoda we Lwowie.

11.

PISMO OKÓLNE MINISTERSTWA ROLNICTWA I R. R.

Nr P. XXVI. 1/4245/38 z dnia 31 grudnia 1938 r.

w sprawie obniżki oprocentowania sum należnych od nabywców na rzecz F. O. R. R. z tytułu zabudowy osad przy parcelacji rządowej.

Przedłuża się obniżkę oprocentowania, o której mowa w piśmie Ministerstwa z dn. 14 kwietnia r.b. Nr P. XXVI.1/1721/38, na okres 1939 i 1940 r.

Przy wykonaniu niniejszego zarządzenia należy stosować zasady podane w piśmie Ministerstwa z dn. 20.IV. b. r. Nr P. XXVI 1/1721/38 z tym, że w stosunku do nabywców, objętych wykazem obniżki rat, przesłanym do Państwowego Banku Rolnego, a zawierającym w rubr. 12 wysokość obniżki w racie półrocznej w okresie 1936—1938 r. — Państwowy Bank Rolny z urzędu zastosuje analogiczną obniżkę w ratach w okresie 1939—1940 r.

Za Dyrektora Departamentu

W. Michalski

Otrzymują: wszystkie Urzędy Wojewódzkie i Państwowy Bank Rolny (Inst. Centr.).

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

Orzecznictwo Najwyższego Trybunału Administracyjnego.

Podane niżej wyciągi z wyroków Najwyższego Trybunału Administracyjnego stanowią dalszy ciąg „Orzecznictwa S. N. i N. T. A." w dziale: XI. Ochrona lasów i XII. Łowiectwo, zamieszczonego w Dzien. Urzędowym Ministerstwa Rolnictwa i R. R. w Nr 12 z 1935 r., Nr 3 i 10 z 1937 r.

XI. Ochrona lasów.

Rozporządzenie Prezydenta R. P. z dnia 24 czerwca 1927 r. o ochronie lasów nie stanowiących własności Państwa — Dz. U. R. P. Nr 57, poz. 504. — Jednolity tekst: Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr 111, poz. 932).

L. Rej. 2743/37 — 20.VI.1938 r.

W niniejszym wypadku władza pozwana, powołując się na art. 12 ust. 2 powołanego rozporządzenia, dokonanie zmiany w przedstawionym jej planie urządzenia gospodarstwa dla lasu skarżącego, zagospodarowanego systemem przerębowym, przez nałożenie na skarżącego obowiązku przedkładania do zatwierdzenia wykazów numeracyjnych drzew, przeznaczonych corocznie do wyrębu, uzasadniła względami gospodarczymi, a mianowicie: 1) że, skoro w gospodarstwach przerębowych, odmiennie aniżeli w gospodarstwach zrębowych, ogólny plan cięć podaje jedynie wykaz poddziałów, w których mają być dokonane cięcia w okresie gospodarczym, oraz określa masę i sposób jej pobrania, — szczegółowy plan cięć na poszczególne lata dziesięciolecia nie może być z góry przewidziany i dlatego sporządza się go każdego roku w postaci wykazów numeracyjnych oraz 2) że władza musi mieć możność sprawdzenia zawczasu, czy drzewa, zaprojektowane do wyrębu, wybrane zostały w sposób prawidłowy z punktu widzenia zasad racjonalnej gospodarki leśnej oraz zgodnie z założeniami ogólnego planu cięć i racjonalnie z punktu widzenia potrzeb odnowienia, nadto 3) że z tych samych powodów należy uznać za słuszne żądanie przedstawienia wykazów numeracyjnych również w użytkach międzyrębnych.

Z powyższych względów Trybunał uznał, że władza, zatwierdzając plan, miała prawo wprowadzenia do niego wyżej omówionej zmiany, jako, jej zdaniem, uzasadnionej względami gospodarczymi oraz że przez wprowadzenie tej zmiany nie obraziła postanowień wyżej powołanego rozporządzenia.

Nieuzasadniony jest również zarzut skarżącego, że zatwierdzanie corocznych wykazów numeracyjnych przekazano Staroście powiatowemu (komisarzowi ochrony lasów), który rzekomo nie jest właściwy do wydawania decyzji w odniesieniu do lasów o większej powierzchni niż 50 ha (art. 31 p. b) cyt. rozporządzenia). Sam bowiem nakaz sporządzenia wykazów numeracyjnych, jak słusznie podniosła władza w swej odpowiedzi, zamieszczony został w planie urządzenia gospodarstwa leśnego, zatwierdzonym przez Wojewodę, a jedynie dopilnowanie wykonania tego planu, jak w niniejszym wypadku przez zatwierdzenie wspomnianych wykazów, pozostawiono Staroście powiatowemu (komisarzowi ochrony lasów), do którego, w myśl art. 30 ustęp 1 rozporządzenia, należy sprawowanie bezpośredniego nadzoru nad lasami, czuwanie nad przestrzeganiem przepisów o zagospodarowaniu lasów oraz przedsiębranie środków, zabezpieczających ich wykonanie.

XII. Łowiectwo.

(Rozporządzenie Prezydenta R. P. z dnia 3 grudnia 1927 r. o prawie łowieckim — Dz. U. R. P. Nr 110, poz. 934 — Rozporządzenie Ministra Rolnictwa z dnia 19 stycznia 1928 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych o statucie wzorowym spółek łowieckich—Dz. U. R. P. Nr 18, poz. 161).

L. Rej. 1800/36 30.V.1938 r. art. 73 i § 15.
i „ 4372/36

Według art. 73 prawa łowieckiego nadzór nad przestrzeganiem postanowień tego prawa oraz rozporządzeń wydanych na jego podstawie należy na obszarze powiatu do Starosty. Z celu tego nadzoru wynika dla Starosty prawo wstrzymywania z urzędu wszelkiego postępowania osób interesowanych niezgodnego z prawem łowieckim lub z przepisami, wydanymi na jego podstawie, a więc także prawo unieważniania wyboru zarządu spółek łowieckich dokonanego niezgodnie ze statutem — oczywiście, o ile niezgodność ta mogłaby mieć znaczenie istotne dla wyniku wyboru. Uznanie tego prawa Starosty nie pozostaje bynajmniej w rozbieżności z § 15 statutu. W tym bowiem przepisie przyznano członkom spółki prawo sprzeciwu przeciwko ważności wyboru, nie postanowiono jednak, że unieważnienie wyboru może nastąpić tylko na skutek sprzeciwu, a tym samym nie ograniczono praw nadzorczych władzy. Zaznaczyć zarazem należy, że prawo władzy do unieważnienia z urzędu wyborów zarządu nie jest ograniczone pod względem czasu. Natomiast dla sprzeciwu stron zakreślono w § 15 statutu termin 7-mio dniowy. Termin ten w wypadkach, w których wybór odbył się bez zwołania walnego zebrania w sposób przewidziany w § 9 statutu, liczy się oczywiście nie od dnia wyboru, lecz od dnia, w którym sprzeciwiający dowiedział się o wyborze.

WYDAWNICTWA MINISTERSTWA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

1. *Moczarski Z.* Hodowla zwierząt (skrót) 1932, str. 570 (wyczerpane)
2. *Stempowski S.* Materiały do bibliografii polityki agrarnej. Zeszyt I i II. 1929 i 1931 r., str. 60 i 72 . . 1.—
   Zeszyt III, 1932, str. 38 . . . . . (wyczerpane)
3. Parcelacja prywatna. 1933, str. 54 . . . . . —.50
4. *Mikułowski-Pomorski J.* Uprawa roli i roślin 1934, str. 450 (wyczerpane)
5. Instrukcja z dn. 5.VI.34 r. o sprzedaży nawozów sztucznych. 1934, str. 60 . . . . —.70
6. Międzynarodowe umowy sanitarno-weterynaryjne. 1934, str. 107 . . . . (wyczerpane)
7. Wskazówki egzaminacyjne dla kandydatów na kategorię I. 1935, str. 64 . . . . (wyczerpane)
8 Prawo rybackie. 1936 str. 392 . . . . . . 2.65
9. Zarys uprawy torfowisk niskich. 1935, str. 153 . . 1.20
10. Ustawa z dn. 5. III. 34 o nadzorze nad hodowlą bydła. 1935, str. 30 . . . . (wyczerpane)
11. Zasady odbywania służby przygotowawczej kategorii I. 1935, str. 15 . . . . —.30
12. Wskazówki egzaminacyjne dla kandydatów na stanowiska kat. II i III. 1936, str. 27 . . . . . (wyczerpane)
13. Zasady odbywania służby przygotowawczej kandydatów na stanow. kat. II i III. 1937, str. 7 . . . . —.20
14. Instrukcja o zalesianiu niektórych nieużytków. 1937, str. 19.
15. Wskazówki egzaminacyjne dla kandydatów na stanowiska kat. I. Wyd. 2 uzupełnione, opracował *A. Dorot.* 1938, str. 82.
16. Wskazówki egzaminacyjne dla kandydatów na stanowiska kateg. II i III. Wyd. 2 poprawione. 1938 r., str. 23.

Warszawskie Zakłady Graficzne, Olesińska 19, Telefon 4-31-27.